

FOTO: BENOIT DESCHASAUX

Var finns attraktionskraften i en gud vars skaparmakt är till förväxling lik naturens egna processer, skriver Göran Schmidt.

Ärliga sökare attraheras av att få höra om miraklernas Gud

REPLIK. Skapelsesynen är ingen frälsningsfråga, men kanske indirekt för våra barnbarn om förtroendet för Bibeln som Guds ord fortsätter sin kraftgång, skriver Göran Schmidt.

Som de flesta vet finns det två huvudsakliga sätt att se på ursprungsfrågan bland kristna naturvetare – dels den kategori som Peter Asteberg gav uttryck för i fredagens debattreplik, och dels den som Göran Reierstam och undertecknad tillhör. Frågan har aktualiserats genom Reierstams debattartikel om Jesustrenden bland unga, där han också pekade på attraktionskraften i argumenten om världen som designad av Gud och inte av en evolutionär process.

Asteberg förordar teistisk evolution, åsikt att Gud skapade den levande världen under miljontals år genom metoden evolution. Dold bakom kemins lagar tycks han att livet blev till, och bakom andra naturliga mekanismer som mutationer och naturligt urval formade Han sedan alla jordens livsformer från en enda liten mikrob. Det är ingen hemlighet att detta också är den dominerande synen bland teologer på de flesta svenska, teologiska lärosäten.

DET ANDRA SYNSÄTTET är kreationismen. Vi som befinner oss i det lägre är djupt kritiska till idén om livets spontana uppkomst och till evolutionsteoris mekanismer och historiska

anspråk på gemensamt släktskap för allt liv på jorden. Vi är det av strikt naturvetenskapliga skäl. Annars hade också vi varit teistiska evolutionister. Man måste följa evidensen dit den leder, som Aristoteles en gång sa.

Evolutionskritik är emellertid inte det centrala inom kreationismen. Viktigare är den positiva evidens vi presenterar för att Skaparen existerar utifrån hur naturen är konstruerad. Och att sådana observationer harmonierar med innehållet i Bibels första elva kapitel. Första Moseboken 1 och 6 vittnar exempelvis indirekt om snabb artbildning inom skapade "slag" av organismer i kontrast till hur darwinismen brukat förklara det fram tills alldeles nyligen.

SEKULÄRA FORSKARE delar faktiskt vår kritik i sak. Problemen med evolutionsteoris mekanismer erkänns i dag internt bland biologer men förnekas samtidigt ivrigt i kontakten med allmänheten, i synnerhet i mötet med kreationister. Man håller hellre fast vid en teori utan en fungerande mekanism än accepterar tanken på en skapare.

Elefanten i rummet är förstas: Hur skulle så många duktiga forskare kunna ha fel? Men det har inträffat många gånger under vetenskapshistorien och är en

förutsättning för vetenskapens utveckling. Dogmatiskt fasthållande av rådande teorier hämmar den. Sanningen har med kvalitet att göra, inte kvantitet.

Med Astebergs naturalistiskt färgade glasögon blir världen väldigt annorlunda än utan dem:

- Nedbrytande mutationer ser nyskapade ut.
- Det naturliga urvalet som minskar genetisk mångfald blir i stället utvecklande.
- Livets mönster av avgränsade och unika livsformer ser ut som om de i stället vore placerade på en glidande skala.
- Och de öländska bergslagen med deras innehåll av fossil som vittnar om global katastrofism där enskilda arter massförökades (precis som i nutida störda

ekosystem) och sorterades i vattenmassorna – syndafloden – missförstås som kvarlämningar efter armiljoner av helt vanliga lugna veckodagar.

ENLIGT TEISTISK EVOLUTIONISM

är det, i strid med Romarbrevet 1:20, omöjligt av påvisa design i naturen eftersom evolutionens gud är förklädd som naturens egna processer. Och Bibels första elva kapitel måste vara myter eftersom evolutionens "skapelseberättelse" är trovärdigare och sekulär vetenskap säger att det aldrig förekommit någon syndaflo (jämför 2 Pet 3:5–7).

Människan skapades i så fall inte genom någon särskild skapelseakt utan genom gradvis utveckling från någon primitiv hominid. Sjukdom, lidande och död kom inte in i världen genom den första människans synd – tvärtom, döden är skapelsens grundförutsättning. För alltsedan livets början har de sämre lottade individerna eliminerats för att bereda plats åt de lyckade. Låter det som en biblisk teologi?

Någon kanske invänder att det kvittar om de första människorna, syndafallet, Abel, Noa och syndafloden – som Jesus och apostlarna refererade till – var historiska personer och händelser eller inte. Vi tror att det har en avgörande betydelse för såväl bi-

belsyn, gudsbild som människosyn: kristendomen är baserad på historiska verkligheter och inte på några myter.

ASTEBERG OROAR SIG för att evolutionskritik i kyrkorna skrämmer bort sökare. Men ärliga sådana attraheras av att få höra om miraklernas Gud (det gjorde jag). Var finns attraktionskraften i en gud vars skaparmakt är till förväxling lik naturens egna processer och i en ljum kristendom som flirtar med tidsandan? Vad värre är – sådant kan ge immunitet mot biblisk kristendom ungefär som när man injicerar avdödade virus för att trigga kroppens immunförsvaret mot den levande varianten.

Till sist: Skapelsesynen är ingen frälsningsfråga för mig eller Asteberg. Men kanske indirekt för våra barnbarn om förtroendet för Bibeln som Guds ord fortsätter sin kraftgång inom kristet ledarskap. Första Moseboken är och förblir evangeliets fundament.

Som någon så klokt formulerat det: "Det ögonblick man säger: 'Vi måste överge den här teologin för att få världens respekt', slutar det med att man sitter där utan vare sig bibeltro eller världens respekt."

GÖRAN SCHMIDT, Civilingenjör i kemiteknik och biolog. Talesperson för föreningen Genesis.